

de kommunale Myndigheder; men jeg har ganske sikkert den samme Frygt, som det ærede Medlem lod komme til Synne, nemlig, at dette Tilsyn vil blive meget lidet, om det overhovedet vil blive til Noget. Derfor er den Bestemmelse kommen ind — hvad jeg troede at skyldte Forholdene —, at det skal være Noget, og derfor skulle visse bestemte Medlemmer af Amtsrådet eller Andre have den udtrykkelige Opgave at føre Tilsyn med Fattigvæsenet, ligesom der ogsaa, dersom de ønske eller behøve det, er givet dem Lov til at tage leiede Inspektører til dette Øvern. Et Tilsyn er efter min Erfaring aldeles nødvendigt, og medens jeg Intet har imod, at den overordnede kommunale Bestyrelse besørger Tilsynet, maa jeg paa den anden Side med Hensyn til Banfeligheden med at kontrollere, at de gjøre deres Pligt, i hvert Fald stole paa, at de gjøre det, medens jeg dog tillige ogsaa maa give dem Midler ihænde til, uden alt for stort Besvær for de enkelte Medlemmer, at kunne fyldestgjøre de Krav, som Loven fordrer. — Hvad angaar § 36, da skal jeg være meget villig til at tage under Overveielse det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) reiste, hvorvidt det bør være Fattigbestyrelsen paa Opholdsstedet, som i det foreliggende Tilfælde bør have at dømme, eller det bør være Øvrigheden. Jeg kan i dette Øieblik ikke sige, at der er nogen principiel Banfelighed ved, at det bliver Øvrigheden. Derimod skal jeg foretrække at lade de øvrige Spørgsmaal, som knyttede sig til § 36, ligge hen i Dag, da der efter al Sandsynlighed vil gives rig Leilighed til, naar det Lovforslag, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har indbragt her i Folkethinget, vil komme til at foreligge, at udtale mig nærmere derom; kun vil jeg sige, at jeg aabenbart ikke tænker paa at ville indrette — hvad man nu vil kalde det — nogen saadan Hjælp af Staten, af det Offentlige, saa at der opstod Noget, der lignede en offentlig Arbejdsindretning eller deslige. Jeg anser den Slags Indretninger for at være af de Ting, som ganske sikkert jevnlig ere fremkomne ved revolutionære Tilstande, men som ikke ret vel kunne eksistere under almindelige Forhold. Det har ogsaa viist sig, at, saa snart Forholdene ere komne i No, have den Slags Foranstaltninger, som det har været nødvendigt at træffe for en Tid, ophørt, idet det har viist sig umuligt at etablere dem paa en fyldestgjørende Maade. Men som sagt, jeg forbeholder mig at komme tilbage til de Spørgsmaal, til hvis Undersøgelse det ærede Medlem ved Indbringelsen af sit Forslag har givet en rig Leilighed, som neppe vil blive ubenyttet. — Hvad den Bestemmelse angaar, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds fandt paafaldende i § 3, nemlig at blandt flere Kommuneris Krav det yngre af disse gaar forud for de ældre, da skal jeg derom sige: den egent-

lige Grund dertil er rimeligvis den, at der skal og bør være en Regel, og jeg finder da — det maa jeg tilstaa — den, der her foreligger, at være den naturlige; thi ikke blot — som sagt — har den Kommune, der har de yngste Krav, senest baaret Byrden og taget den fra de ældre, men den har ogsaa senest sølt den gjorte Udgift, og den synes derfor at være nærmest til at faae den refunderet. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) mente, at der her i Loven var optaget temmelig specielle Bestemmelser om Hjemsendelse og deslige. Jeg tror, at det er nødvendigt, at saadanne Bestemmelser staa i Loven, og jeg vil sige, at det er en af de Materier, som hidtil have givet Anledning til mangfoldige Skrivelser og Resolutioner, saa at jeg maa anse det for et væsentligt Fremskridt, at disse Bestemmelser ere samlede, klassificerede og optagne her i Loven. Det samme ærede Medlem mente, at man var gaaet noget for vidt med Hensyn til de Fordringer, man stillede til Amtsrepartitionsfonden, og at man skulde have holdt sig til Amtsfattigkassen. Jeg vil sige, at hvis man havde stillet de Fordringer, som her ere stillede, til Amtsfattigkassen, vilde denne Kasse efter min Mening meget snart gaa fallit. (Ingerslev: § 69). § 69 har kun givet Bemyndigelse, men ikke nogen Forpligtelse med Hensyn til Understøttelse af Amtsfattigkassen. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre herved, men kun gjentage, hvad jeg før tillod mig at sige, at naar man har valgt Amtsrepartitionsfonden, saa er det, fordi man har sølt Besværigheden af de smaa Fordelinger, og derfor har man overført ikke blot visse direkte Understøttelser paa den større Kreds, nemlig paa Amtet, men ogsaa gjort det til Pligt for Amtet at staae saadanne Anstalter tilveie, som tilhøde det enkelte mindre Kommuner Leilighed til at kunne udføre deres Fattigforørgelses-Gjerning paa en bedre og virksommere Maade end hidtil. Jeg kommer endelig til Spørgsmaalet om det frivillige Fattigvæsen. Jeg vil sige, at jeg naturligvis ikke kan mistjende Ønskeligheden af, at det frivillige Fattigvæsen virkelig kunde faae noget Liv og Blomstring her i Landet; men jeg har ikke troet — og det glæder mig at høre, at det saa at sige fra alle Sider erkendes, at jeg deri har Ret — at kunne basere det offentlige Fattigvæsen paa Tilstedeværelsen af et frivilligt Fattigvæsen, saa at jeg kunde følge Kommissionen i dens Ordning af denne Sag. Jeg har troet, at den bedste Maade at ophelepe det frivillige Fattigvæsen paa, var at staae det Plads, ikke forhindre det, men tværtimod at søge at understøtte det ved enhver Leilighed, i Haab om, at det da vilde blomstre af sig selv, og i Haab om, at jeg kunde være saa lykkelig at træffe, ikke pekuniære Kræfter — thi dem er der nok af — men personlige Kræfter, jeg mener ikke dermed godbædige Hjerter — thi dem er der Gud ske Lov ogsaa nok af — men Folk, der for det Første